

- 3) Czy jest zgodna z art. 36 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2008/95/WE i z art. 15 ust. 1 dyrektywy (UE) 2015/2436 sytuacja, gdy właściciel krajowych znaków towarowych identycznych lub podobnych w różnych państwach członkowskich sprzeciwia się przywózowi do państwa członkowskiego, w którym jest właścicielem znaku towarowego, towarów opatrzonych znakiem identycznym lub podobnym do swojego, pochodzących z państwa członkowskiego, w którym nie jest on właścicielem, jeżeli przynajmniej w jednym innym państwie członkowskim, w którym jest właścicielem znaku towarowego, wyraził w sposób wyraźny lub dorozumiany zgodę na przywóz tych samych towarów?
- 4) Czy jest zgodna z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2008/95/WE i z art. 15 ust. 1 dyrektywy (UE) 2015/2436 oraz z art. 36 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej sytuacja, gdy właściciel A znaku towarowego X z jednego państwa członkowskiego sprzeciwia się przywózowi towarów opatrzonych rzeczonym znakiem, jeżeli towary te pochodzą z innego państwa członkowskiego, w którym jest zarejestrowany znak towarowy identyczny z X (Y), należący do właściciela B, który używa jej w obrocie, oraz:
- obaj właściciele, A i B, utrzymują intensywne stosunki handlowe i ekonomiczne, choć nie pozostają w ścisłej zależności w zakresie wspólnego korzystania ze znaku towarowego X
 - obaj właściciele, A i B, prowadzą skoordynowaną strategię w zakresie znaku towarowego, rozmyślnie promując we właściwym kręgu odbiorców wygląd lub wizerunek jednolitego i globalnego znaku towarowego; lub
 - obaj właściciele, A i B, utrzymują intensywne stosunki handlowe i ekonomiczne, choć nie pozostają w ścisłej zależności w zakresie wspólnego korzystania ze znaku towarowego X, a ponadto prowadzą skoordynowaną strategię w zakresie znaku towarowego, promując we właściwym kręgu odbiorców wygląd lub wizerunek jednolitego i globalnego znaku towarowego?

⁽¹⁾ Dz.U. C 202 z 7.6.2002 r.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 299, s. 25)

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 336, s. 1)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo
(Hiszpania) w dniu 25 maja 2016 r. – Sharda Europe B.V.B.A./Administración del Estado i Syngenta
Agro, S.A.**

(Sprawa C-293/16)

(2016/C 305/20)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso-Administrativo, Sección Cuarta

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sharda Europe B.V.B.A.

Druga strona postępowania: Administración del Estado i Syngenta Agro, S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Ponieważ istnieje rozbieżność pomiędzy poszczególnymi wersjami językowymi art. 3 ust. 2 dyrektywy Komisji 2008/69/WE⁽¹⁾ z dnia 1 lipca 2008 r. jak również możliwa sprzeczność z motywem 7 uzasadnienia tej dyrektywy, należy skierować do Trybunału następujące pytanie prejudycjalne:

Czy zawartą w art. 3 ust. 2 dyrektywy Komisji 2008/69/WE z dnia 1 lipca 2008 r. w hiszpańskiej wersji językowej datę 31 grudnia 2008 r. należy interpretować w taki sposób, że oznacza datę upływu maksymalnego terminu do wydania ponownej oceny przez państwa członkowskie, ostateczny termin umieszczenia w wykazie zawartym w załączniku I do dyrektywy 91/414/EWG⁽²⁾ substancji czynnych, które powinny być przedmiotem ponownej oceny, czy też ostatni dzień do złożenia odpowiedniego wniosku o umieszczenie w wykazie?

- 2) Czy zawarte w art. 3 ust. 2 dyrektyw 2008/69/WE wyrażenie „najpóźniej do dnia 31 grudnia 2008 r.” stanowi termin zawity ze względu na cel realizowany przez system ustanowiony dyrektywą Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. i nie daje państwom żadnej możliwości jego przedłużenia, skutkiem czego bieg tego terminu obliczany jest na podstawie tej dyrektywy?
- 3) Na wypadek gdyby uznano, że wspomniany termin może zostać przedłużony, czy może on zostać przedłużony z obiektywnych powodów działania siły wyższej, czy też, ze względu na to, że uprawnienie określone w art. 3 jest skierowane do państw członkowskich, mogą one termin ten przedłużyć na warunkach określonych w prawie krajowym i zgodnie z wymogami tego prawa?

⁽¹⁾ Dyrektywa Komisji 2008/69/WE z dnia 1 lipca 2008 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej kłofentezyny, dikamby, difenokonazolu, diflubenzuronu, imazachinu, lenacylu, oksadiazonu, pikloramu i pyriproksyfenu jako substancji czynnych (Dz.U. L 172 z 2.7.2008, s. 9)

⁽²⁾ Dyrektywa Rady z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230 z 19.8.1991, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo n° 4 de Murcia (Hiszpania) w dniu 25 maja 2016 r. – Europamur Alimentación S.A./ Dirección General de Consumo, Comercio y Artesanía de la Comunidad Autónoma de la Región de Murcia

(Sprawa C-295/16)

(2016/C 305/21)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo n° 4 de Murcia.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Europamur Alimentación S.A.

Strona pozwana: Dirección General de Consumo, Comercio y Artesanía de la Comunidad Autónoma de la Región de Murcia.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę 2005/29/WE⁽¹⁾ o nieuczciwych praktykach handlowych należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona przepisowi krajowemu, takiemu jak art. 14 Ley 7/1996, de 15 de enero, de Ordenación del Comercio Minorista [ustawy 7/1996 z dnia 15 stycznia o uregulowaniu handlu detalicznego], który ma bardziej restrykcyjny charakter niż wspomniana dyrektywa, ponieważ zakazuje z góry sprzedaży ze stratą – również hurtownikom – uznając tę praktykę za wykroczenie administracyjne i w konsekwencji karząc ją, z uwagi na to, że hiszpańska ustawa poza uregulowaniem rynku ma na celu również ochronę interesów konsumentów?
- 2) Czy dyrektywę 2005/29/WE o nieuczciwych praktykach handlowych należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona wspomnianemu art. 14 LOCM również wtedy, gdy przepis krajowy zezwala na wyłącznie ogólnego zakazu sprzedaży ze stratą w przypadkach, gdy (i) sprawca wykroczenia udowodni, że sprzedaż ze stratą miała na celu osiągnięcie cen jednego lub kilku konkurentów, którzy mogliby w znaczny sposób wpłynąć na jego sprzedaż, lub (ii) chodzi o towary nietrwałe o zbliżającej się dacie przydatności?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 149, s. 22).